

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupeného JUDr. Marií Brožovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Bolzanova č. 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 18. 2. 2004, č. j. 52 Az 273/2003 - 52, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 17. 3. 2004, č. j. 52 Az 273/2003 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 18. 2. 2004, č. j. 52 Az 273/2003 - 52, ve znění usnesení ze dne 17. 3. 2004, č. j. 52 Az 273/2003 - 59, zamítl Krajský soud v Hradci Králové- pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce – stěžovatele proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 28. 6. 2002, č. j. OAM-901/LE-VL-08-2002, kterým žalovaný neudělil stěžovateli azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“) a dále namítá vady řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) citovaného ustanovení.

Stěžovatel má za to, že krajský soud porušil ustanovení § 12 zákona o azylu, když nesprávně zhodnotil skutkový stav. Důvodem podání žádosti o azyl byly problémy stěžovatele s policií, její snahy o obohacení, ale zejména skutečnost, že je stěžovatel příslušníkem utlačované náboženské skupiny S. zvané ch. – „společenství čistých“ žijící v P., které bojuje proti útlaku indické vlády za nezávislý a samostatný stát S. – Ch. Pro příslušnost k této náboženské skupině a podporu jejich cíle zajišťovaného rovněž náboženskou a politickou stranou B. P., jejíž aktivním členem byl bratr stěžovatele, za kterým stěžovatel docházel do vězení, což je povinností každého S., byl stěžovatel vícekrát zadržen a vězněn místní policií, týráním a mučením nucen k výpovědím, které měly ublížit i jeho bratru.

Stěžovatel nesouhlasí a bojuje proti útlaku indické vlády a její necitlivosti pro své přesvědčení, náboženství a touhu po samostatnosti. Stěžovatel zmiňuje základní zásady S. Dále uvádí, že vláda není nakloněna řešit náboženskou otázku a politickou samostatnost S. Závěr žalovaného a krajského soudu o tom, že se měl stěžovatel se svými problémy obrátit na instituci, která se zabývá dodržováním lidských práv, vychází z naprosté neznalosti poměrů v Indii. V dané situaci by taková stížnost stěžovateli více ublížila a byl by ohrožen jeho život.

Stěžovatel má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu, neboť byl pronásledován za příslušnost k Ch. - „společenství čistých“ a za to, že podporoval jako řádný S. její zásady a cíle směřující k vytvoření nezávislého státu. V případě návratu do rodného města mu hrozí pronásledování a je ohrožen jeho život. Stát jako takový není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Výše uvedené je stěžovatelem taktéž dostatečně prokázáno. V této souvislosti odkazuje stěžovatel na přílohu č. 1 ke kasační stížnosti. Zároveň stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že jeho výpověď nebyla s ohledem na jazykové problémy přesně zaznamenána. Rodnou řečí stěžovatele není hindština, ale tento hovoří sikhsky, resp. pandžábským dialektem.

Stěžovatel napadá závěry soudu, které byly beze všeho převzaty od žalovaného. Znovu poukazuje na neznalost náboženských otázek a poměrů v Indii. Upozorňuje na ustanovení § 77 s. ř. s., které dává možnost doplnit dokazování. Této možnosti soud nevyužil a nezjistil tak náležitě skutkový stav.

Krajský soud dle stěžovatele porušil ustanovení čl. 4 Ústavy, ustanovení čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, článek č. 43 Listiny základních práv a svobod, ustanovení § 91 zákona o azylu. Stěžovatel dále namítá, že mu nebylo možno seznámit se s důkazy, které měly být podkladem pro rozhodnutí žalovaného a nebylo mu umožněno navrhnout jejich doplnění.

Ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel namítá porušení zásady materiální pravdy, která vyplývá z ustanovení § 32 odst. 1, ustanovení § 34 a § 46 správního řádu. Tuto zásadu porušil nejenom žalovaný, ale taktéž krajský soud, který se nesnažil ani nepokusil pochopit jádro problému a zjistit přesně a úplně skutkový stav a naopak věci zlehčil a důvody uváděné stěžovatelem pro udělení azylu zjednodušil. Žalovaný ani krajský soud nepřihlédli ke zprávám o dodržování lidských práv v Indii. Stěžovatel na tomto místě cituje část zprávy, která popisuje závažná porušení lidských práv, ke kterým v Indii dochází.

Dle stěžovatele je tato zpráva tím nejlepším důkazem svědčícím ve prospěch stěžovatelem uváděných tvrzení. Stěžovateli není zřejmé, proč i přes fakta uvedená ve zprávě, žalovaný i soud vytkli stěžovateli, že se neobrátil na příslušnou instituci v D. Povinnost domáhat se a prokazovat neúčinnou ochranu ze strany státu nevyplývá dle stěžovatele z podmínek stanovených ustanovením § 12 zákona o azylu. Z tohoto ustanovení nevyplývá ani požadavek žalovaného týkající se mimořádného stupně ponížení a pokoření (viz posl. strana rozhodnutí žalovaného). Stěžovatel má za to, že v případě jeho věznění byl i tento požadavek naplněn.

Stěžovatel namítá, že mu nebylo zasláno vyjádření žalovaného k žalobě.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel znovu zmiňuje porušení ustanovení § 77 s. ř. s. soudem, který dle něj nevyužil možnosti a práva doplnit dokazování, čímž se dopustil porušení zásady rovnosti procesních stran. Krajský soud dle jeho názoru porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv.

Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zároveň žádá, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ke kasační stížnosti je jako příloha č. 1 přiloženo čestné prohlášení stěžovatele, jehož účelem, jak sám stěžovatel uvádí, je uvést na pravou míru některé zkreslené závěry žalovaného a v té souvislosti i krajského soudu způsobené mimo jiné i nepřesným záznamem a překladem výpovědi. V prohlášení stěžovatel znovu uvádí, že je příslušník Ch. a popisuje, co jej vedlo k tomu, aby navštěvoval bratra ve vězení. Uvádí, že má odůvodněný strach z pronásledování, věznění, mučení v případě svého návratu do vlasti, a to jednak z důvodu své sounáležitosti k Ch., jednak z důvodu příbuzenského vztahu k bratrovi, který je v současné době ve vězení. Vláda není ochotna řešit problémy S. a podávání stížností nemá v Indii smysl. Stěžovatel prohlašuje, že nebyl jako člen Ch. trestán, rovněž v ČR se nedopustil přestupku či trestného činu.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti vyjádřil dne 17. 5. 2004, kdy ve svém podání popřel oprávněnost kasační stížnosti, odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. K tvrzenému nesprávnému posouzení ohledně podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu žalovaný namítá, že stěžovatel teprve v kasační stížnosti uvedl zcela nové skutečnosti a proto se domnívá, že by k nim soud s ohledem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. neměl přihlížet.

K tvrzeným porušením ustanovení čl. 4 Ústavy, čl. 2, 3 Úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 43 Listiny základních práv a svobod a ustanovení § 91 zákona o azylu žalovaný uvádí, že stěžovatel jejich porušení nespecifikuje.

K námitce ohledně nemožnosti seznámit se se spisovým materiálem žalovaný odkazuje na str. 5 pohovoru, kde stěžovatel svým podpisem stvrdil, že měl možnost se s obsahem podkladů pro rozhodnutí seznámit, případně navrhnout jejich doplnění.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout a odkladný účinek podané kasační stížnosti nepřiznat pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 109 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 4. 6. 2002 na základě žádosti, v níž jako důvod žádosti o azyl stěžovatel uvedl, že jeho bratr byl členem extremistické skupiny a příslušníci policie ho považovali za spolupracovníka této organizace. Několikrát byl policisty zadržen a fyzicky napaden. S žádostí o pomoc se na nikoho neobracel. Téhož dne byl se stěžovatelem veden pohovor za účasti tlumočníka z hindského jazyka. V průběhu pohovoru stěžovatel uvedl, že pracoval po škole jako řidič. Bratr byl členem extrémistické organizace B. p., jejímž cílem bylo vytvořit nezávislý stát Ch. Poprvé byl žalobce policisty zadržen v červenci roku 1999 v místě bydliště a odvezen na policejní stanici D. Tam byl vyslýchán a nucen podat informace o bratrovi. Za příslušnost k této skupině byl bratr uvězněn a odpykával si trest. Několikrát byl žalobce zadržen policií na 2-3 dny a byl fyzicky napaden. Po zaplacení finanční částky otcem byl z vězení propuštěn. V září 2000 byl v místním tisku AJIT publikován článek, kde byl označen za člena extrémistické organizace. Článek obsahoval i sdělení, že obdržel z Kanady finanční podporu ve výši 1.500 USD. Byl opět zadržen, dotazován na ukryté zbraně a policisté po něm požadovali vydání finanční částky. Ostatní členové rodiny podobné problémy neměli, což zdůvodnil tím, že bratra sám často navštěvoval ve vězení a policisté z toho usoudili, že měl potřebné informace o uvedené organizaci. V pohovoru nevyloučil, že cílem jednání policistů bylo nezákonně se obohatit. Dále uvedl, že se tento problém snažil vyřešit odjezdem na jiné místo ve vlasti, do města L., kde žádné potíže neměl, ale po návratu se problémy opakovaly. S žádostí o pomoc se neobrátil na žádné příslušné orgány, nestěžoval si na jednání policistů u jejich nadřízených. Neobrátil se na nevládní organizace, které se zabývají porušováním lidských práv. Bezprostřední příčinou jeho odjezdu z vlasti bylo opětovné zadržení příslušníky policie a jejich požadavek na vydání finanční hotovosti. Na radu rodičů se rozhodl odjet ze země. V únoru 2002 odcestoval letadlem z D. do neznámého města a odtud po deseti dnech osobním automobilem do ČR. Vstupem do azylového řízení se chce ukrýt před pronásledováním ze strany policie a chce legalizovat svůj pobyt v ČR. V případě návratu se obává opětovného pronásledování příslušníky policie. Kromě již výše uvedených problémů neměl ve vlasti další potíže se státními orgány. Jiné důvody podání kasační stížnosti o udělení azylu neuvedl.

Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 28. 6. 2002 rozhodnutí, kterým stěžovateli neudělil azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval,

že důvodem odchodu stěžovatele byly problémy stěžovatele s policií, stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že sám vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod či se jiným způsobem politicky angažoval. Podmínky pro udělení azylu dle ustanovení §13 odst. 1, 2 a ustanovení § 14 žalovaný taktéž neshledal. Současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje ve smyslu § 91 zákona o azylu překážka vycestování.

Proti předmětnému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu. V této vytkl žalovanému porušení ust. § 32 správního řádu, neboť tento nezjistil úplně a přesně skutkový stav věci a dále porušení §§ 46, 47 citovaného zákona. V žalobě stěžovatel vyjádřil obavy o svůj život v Indii a v doplnění podání zopakoval důvody, které uvedl v pohovoru. Na podporu svých tvrzení citoval některé části Zprávy o dodržování lidských práv MZ USA z roku 2002. V doplnění žaloby dále uvedl, že předloží dokumenty o svém zadržení policií, zprávy od lékaře, zprávy z novin atd., jakmile je obdrží. Stěžovatel se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu a taktéž podmínky pro existenci překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.

Krajský soud žalobu zamítl kasační stížností napadeným rozsudkem. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, aniž by shledal vady vytýkané stěžovatelem. Soud konstatoval, že stěžovatel vlast opustil z důvodu opakujících se problémů z policií, která jej vyšetřovala v souvislosti s jeho bratrem, členem extrémistické organizace B. p. Krajský soud poukázal na možnost bránit se proti všeobecně rozšířené korupci v Indii stížností na organizaci „Delhi Consumer Disputes Redressal Forum“ se sídlem v D. Zároveň zdůraznil, že azyl je zvláštním institutem, který lze poskytnout teprve tehdy, jestliže žadateli o azyl byla odepřena ochrana země jeho původu, popřípadě tato ochrana byla neúčinná.

Soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že provedení důkazů, které stěžovatel hodlal soudu předložit, není zapotřebí, neboť skutečnosti, jichž se tyto důkazy týkají, nezpochybňuje a jejich provedení by nemohlo mít vliv na právní posouzení v dané věci.

Výše uvedený rozsudek napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností.

Stěžovatel podává svou kasační stížnost s odkazem na důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Důvody udělení azylu jsou upraveny ustanoveními § § 12 až 14 zákona o azylu.

Azyl ministerstvo udělí dle § 12 zákona o azylu ve znění platném v rozhodném období cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst.1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení situace stěžovatele v zemi původu.

Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Důvodem opuštění vlasti a podání žádosti o azyl byly potíže stěžovatele s policií, která věznila bratra stěžovatele, příslušníka extrémistické skupiny B. p. (sám stěžovatel v pohovoru uvedl, že žádný vztah k této organizaci nemá). Tato skutečnost, bez toho aniž by stěžovatel tvrdil a prokázal pronásledování své osoby pro důvody uvedené v ustanovení 12 zákona o azylu, není způsobilá odůvodnit udělení azylu.

S tvrzením stěžovatele ohledně neexistence zákonné povinnosti domáhat se a prokazovat neúčinnou ochranu ze strany státu, která dle stěžovatele nevyplývá z ustanovení § 12 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit.

Dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Aby byla naplněna výše uvedená zákonná definice, je nezbytně nutné aby „pronásledování“ bylo prováděno, podporováno, či trpěno státními úřady. V daném případě se však stěžovatel se svými problémy s policií neobrátil ani na nadřízené orgány ani nevyužil možnosti domáhat se ochrany a podat stížnost k organizaci „Delhi Consumer Disputes Redressal Forum“ se sídlem v D. Nejvyšší správní soud má za to, že v takovém případě nelze negativní chování policistů vůči stěžovateli přičítat státu, resp. nelze bez dalšího učinit závěr, že domovský stát není schopen odpovídajícím způsobem ochranu před takovým jednáním zajistit. U takového jednání není naplněn jeden ze základních znaků uvedených ve výši uvedeném ustanovení, a to fakt, že toto jednání je prováděno, podporováno či trpěno úřady v domovském státě nebo že tento stát není schopen zajistit ochranu před takovým jednáním. Na takový závěr by bylo možno usuzovat naopak tehdy, pokud by stěžovatel využil více nebo všech dostupných prostředků ochrany v domovském státě, resp. pokud by se takové ochrany domáhal opakovaně, a i přes tuto skutečnost by žádná z institucí k tomu povolaných nepodnikla kroky k jeho ochraně. Za daných okolností nelze skutečnosti tvrzené stěžovatelem

považovat za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu a za této situace žalovaný jak v rozhodnutí prvého stupně, tak soud v žalobou napadeném rozhodnutí správně usoudil, že podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 v daném případě splněny nejsou.

Nadto je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv v Indii, která vyplývá ze Zpráv Ministerstva zahraničí USA sama o sobě nezakládá důvod dle § 12 zákona o azylu pro udělení azylu v ČR. Právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu se jeví konkrétní situace stěžovatele a důvody, pro které o azyl žádá.

Tvrzení stěžovatele, že je příslušníkem náboženské skupiny S. zvané Ch., nebylo v průběhu celého správního ani soudního řízení zmíněno a tvoří z tohoto pohledu novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve smyslu výše citovaného ustanovení nepřihlížel při rozhodování ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Stěžovatel v průběhu celého správního řízení netvrdil, že je v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod z důvodu členství ve výše uvedené náboženské skupině. Teprve v kasační stížnosti obsáhle vyjadřuje svou sounáležitost s touto skupinou.

Obdobně nepřihlédl Nejvyšší správní soud k tvrzení stěžovatele spočívající v nepřesném zaznamenání výpovědi stěžovatele, a to s ohledem na jazykové problémy. Tuto námitku, ačkoliv stěžovatel mohl, nevznesl v rámci žalobních námitek.

S tvrzením stěžovatele, že žalovaný z důvodu neznalosti poměrů v Indii, zjednodušil případ stěžovatele, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Žalovanému nelze vyčítat, pokud v rozhodnutí vyslovil závěr, že policie byla vedena snahou se obohatit, pokud tento závěr sám stěžovatel v pohovoru vyslovil a nepopřel. V dané věci ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že se žalovaný zabýval všemi stěžovatelem uvedenými tvrzeními.

Nejvyšší správní soud neshledal v postupu soudu rozpor s čl. 4 Ústavy, když stěžovateli nebylo upřeno právo se domáhat soudní ochrany a jeho žaloba byla řádně projednána, stěžovatelova procesní práva v daném řízení nedoznala žádné újmy.

Stěžovatelova práva zakotvená v čl. 2, 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod nebyla v předmětné věci postupem soudu krácena. Za situace, kdy stěžovatel neprokázal, že by byl pronásledován za uplatňovaní politických práv a svobod, nemohlo taktéž dojít k porušení čl. 43 Listiny základních práv a svobod.

Námitku nesprávného posouzení, zda se na stěžovatele vztahuje překážka vycestování, uplatnil stěžovatel již v žalobě. Soud shledal posouzení existence překážky vycestování v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud se s názorem krajského soudu plně ztotožňuje. Na základě tvrzení stěžovatele v průběhu správního řízení, kdy v pohovoru k žádosti o udělení azylu na otázku žalovaného č. 36 uvedl, že se v případě návratu do vlasti obává stejných problémů jako před jeho odchodem z vlasti a na základě informací ze Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Indii ze 4. 3. 2001, a z informace MZ ČR, odboru lidských práv

ze dne 12. 7. 1999, které si žalovaný pro účely vydání rozhodnutí ve věci opatřil, a se kterými stěžovatele žalovaný řádně seznámil, nemohl žalovaný dospět k jinému závěru, než který vyslovil ve svém rozhodnutí, a to, že se na stěžovatele překážky vycestování nevztahují.

Námitka stěžovatele, že mu nebylo umožněno seznámit se s důkazy, které byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného, je neopodstatněná. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel podpisem protokolu ze dne 4. 6. 2002 stvrdil, že byl seznámen s obsahem protokolu, souhlasí s ním a nežádá doplnění. Na otázku žalovaného uvedenou na str. č. 5 protokolu, zda se stěžovatel chce seznámit s obsahem zpráv a vyjádřit se ke způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, stěžovatel odpověděl, že nikoli. Právo na seznámení se s obsahem zpráv stěžovateli upřeno nebylo. Naopak stěžovatel, jak je patrno ze spisu, svého práva nevyužil.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá procesní vady ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kterých se dopustili jak žalovaný tak krajský soud.

Dle stěžovatele postupovali žalovaný i krajský soud v rozporu se zásadou materiální pravdy, vyplývající z ustanovení § 32 odst. 1, § 34 a § 46 správního řádu, když se nesnažili a ani nepokusili pochopit jádro problému a zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a naopak zlehčili a zjednodušili stěžovatelovy důvody pro udělení azylu.

Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ust. § 32 zákona č. 71/1967 Sb. správního řádu, má žalovaný správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu správního řízení uvedl. Citovaného ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost opatřit si potřebné doklady pro rozhodnutí. Důkazní břemeno v řízení vyplývající z břemene tvrzení vázne však na žadateli o azyl, je tedy na něm, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován. Správnímu orgánu nelze vytýkat, že sám z vlastní iniciativy nevyhledával skutečné příčiny podání žádosti o azyl a vyvracel či podporoval stěžovatelem uváděné problémy s policií. Žalovaný své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci dostál a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Skutková podstata má náležitou oporu ve spisech, při jejím zjišťování nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit jeho zákonnost. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí žalovaného vydáno v souladu se zákony a je také dostatečným způsobem odůvodněno.

Rovněž soud pak přezkoumával napadené rozhodnutí v rozsahu stěžovatelem uvedených žalobních námitek. Podle ust. § 75 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a přezkoumává v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. a řádně se zabýval všemi žalobními námitkami stěžovatele.

Výtka stěžovatele směřující k postupu soudu, kdy tento nedoplnil skutkový stav a nevyužil své možnosti a práva doplnit dokazování ve smyslu ustanovení § 77 s. ř. s. není na místě. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení, jak vyplývá se spisového materiálu, neuváděl jiné než tvrzené problémy s policií, a tyto žalovaný řádně zhodnotil, nelze potom žalovanému, následně poté i soudu vytýkat, že nevyhledával „jádro problému“ a důvody jiné, stěžovatelem neuváděné. Soudu v předmětné věci nevznikly ohledně zjištěného skutkového stavu pochybnosti. Pokud soud došel k závěru, že není potřebné či účelné dokazování jakkoliv

doplňovat, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci. Ke stěžovatelem tvrzené podstatě problémů S. soud případné dokazování směřovat nemohl, neboť námitku příslušnosti stěžovatele k náboženské skupině S. uplatnil stěžovatel až v kasační stížnosti a soudu v době rozhodování nebyla tato skutečnost známa.

Krajský soud výše uvedeným postupem neporušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, neboť rozhodnutí žalovaného v souladu s uplatněnými žalobními námitkami stěžovatele přezkoumal a taktéž neporušil zásadu rovnosti procesních stran.

Námitka stěžovatele, že mu nebylo zasláno vyjádření žalovaného k žalobě, není opodstatněná. Ze spisu, číslo listu 45, na kterém je založena doručenka ze dne 23. 12. 2003, vyplývá, že stěžovateli bylo vyjádření žalovaného řádně doručeno, což stvrdil stěžovatel svým podpisem.

Nejvyšší správní soud neshledal naplnění tvrzených kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra ČR, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 2. 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu